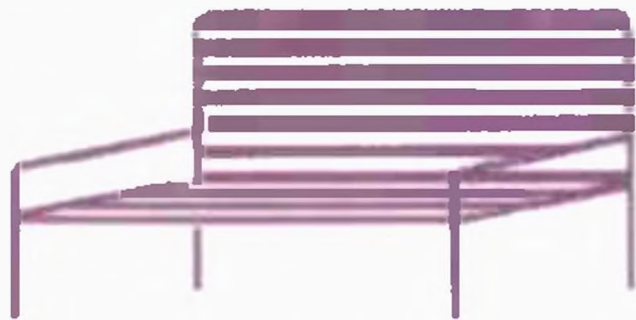

Babbeltje

Michiel Angenent

Colofon

© 2006

Deze uitgave is vervaardigd in eigen beheer, in een zeer beperkte oplage. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, verspreiding via het internet, of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.

Tekst & Illustraties: Michiel Angenent

Omslagontwerp, tekstontwerp en opmaak: Luuk ten Hoeve

Babbeltje

Michiel Angenent

**Voor Ciel en Jan
September 2005**

Inhoud

1	Snoepje	09
2	Vogeltje	13
3	Bel	19
4	Tand	25
5	Verstopt	31
6	Ik	35
7	Boos	41
8	Koekepeer	45
9	Rekenen	49
10	Doekje	53
11	Hoedje	59
12	Klok	65
13	Dik	71
14	Groen	77
15	Slapen	83

1 Snoepje

“Dag, mijnheer. Ik heb lekkere snoepjes. Wilt u er misschien eentje?”

“Nee, dankjewel, kleine man. Dat mag ik niet.”

“Maar het is wel een lekker snoepje? Wilt u het echt niet?”

“Nee, echt niet. Laat mij hier maar zitten op mijn bankje in het park. Hartelijk bedankt.”

“Waarom wilt u geen snoepje?”

“Dat zei ik al. Ik mag het niet.”

“Van wie niet?”

“Ik mag geen snoepjes aannemen van vreemde kinderen.”

“O, is dat echt waar?”

“Ja. Ik mag eigenlijk ook niet met vreemde kinderen praten.”

“Maar dat is toch helemaal niet erg om met kinderen te praten.”

“Misschien niet. Maar toch mag het niet.”

“Dat is helemaal niet leuk voor u. Praat u dan nooit met kinderen?”

“Alleen met kinderen die ik ken. Met mijn eigen kinderen en met mijn kleinkinderen. En soms met hun vriendjes, maar dan alleen als ik ze ken.”

“En met mij?”

“Met jou mag ik ook niet praten, want ik ken je niet. Je komt hier zomaar voorbij wandelen. En dan wil je mij een snoepje geven. Dat mag niet.”

“Maar waaróm mag het niet?”

“Je weet nooit of zo'n vreemd kind iets stouts wil gaan doen.”

“Wat dan?”

“Dat hij je bijvoorbeeld opeens schopt of dat het misschien een vies snoepje is.”

“Maar het is een lékker snoepje en ik schop u echt niet, hoor. Dat zou ik nooit doen.”

“Is dat waar? Misschien wel. En toch mag het niet.”

“Zal ik het dan zelf opeten? Dan kunt u zien dat het geen vies snoepje is. Kijk maar!”

“Ik zie het. Jij moet wel een lief kereltje zijn.”

“Zal ik u dan toch maar een snoepje geven? Kijk eens, ik heb er nog een.”

“Nee, dankjewel. Dat mag echt niet. En ik mag ook niet met je praten.”

“Jammer. Ik vind u heel aardig en ik wil u graag een snoepje geven.”

“Ja, maar ik kan er niets aan doen. Zo is het nu eenmaal.”

“Goed, dan ga ik weer weg. Dag, mijnheer. Ik vond het fijn om met u te praten.”

2 Vogeltje

“Dag, mijnheer, kijk eens wat ik heb gevonden.”

“Wat heb je daar, kleine man?”

“Een vogeltje. Het lag daar onder de struik.”

“Zo, laat eens kijken. Ja, dat is inderdaad een vogeltje.”

‘Voel eens hoe zacht zijn veertjes zijn. Kijk, zijn pootjes; en dit is zijn snaveltje. En kijk eens: zijn oogjes, zo klein en zwart. Het is een mooi vogeltje, hè, mijnheer?’

“Ja, dat is waar. Een heel mooi vogeltje. Maar

beweegt het ook?"

"Ik heb het daar gevonden. Het lag onder de struik."

"En bewoog het niet?"

"Nee, het lag heel stil."

"En vond het vogeltje het goed dat je het pakte?"

"Ja, het probeerde helemaal niet weg te lopen. Het bleef gewoon liggen, toen ik het pakte."

"En heb je het meegenomen naar de bank om het mij te laten zien?"

"Ja, maar ook omdat ik het wilde hebben."

"En waarom wilde je het dan hebben?"

"Omdat ik het een héél mooi vogeltje vind."

"En wat wil je er dan mee gaan doen?"

"Ik ga het in een kooitje stoppen. En dan ga ik het eten geven. En dan kan ik er altijd naar kijken als ik wil."

"Maar als het nou niet wil eten?"

"Gekke mijnheer, natuurlijk wil het eten. Dat is toch lekker."

"En als het nou niet kan bewegen? Dan kan het toch

ook niet eten?"

"Maar dan voer ik het toch!"

"Maar hoe kan het dan eten, als het niet kan bewegen?"

"Ja, dat is waar. Maar dan maak ik het eten toch fijn en dan stop ik het in zijn snavel en dan slikt het alles gewoon in één keer door."

"Ja, maar als het niet kan bewegen, kan het misschien ook wel niet slikken."

"Dus dan kan het niet eten?"

"Nee, dan kan het niet eten."

"Maar als het niet kan eten, dan gaat het toch dood?"

"Dat klopt, als je niet kunt eten, ga je dood."

"Maar, dat is wel heel zielig voor het vogeltje."

"Wis en waarachtig is dat zielig. Maar weet je, volgens mij heeft het nog steeds niet bewogen."

"Nee, het ligt nog steeds heel stil."

"Net zo stil, als toen je het vond?"

"Ja, net zo stil."

“Misschien heeft het al heel lang niet bewogen. En dan heeft het ook niet kunnen eten.”

“Maar is het dan misschien ... dood?”

“Dat denk ik eigenlijk wel, kleine man.”

“Ach, het is zo’n lief vogeltje. Maar wat zal ik dan doen?”

“Misschien moeten we het samen weer bij de struik leggen. En dan bedekken we het met wat bladeren. Dan kan het heel stil stil blijven liggen.”

“Denkt u dat?”

“Dat denk ik. En jij?”

“Het is zo jammer voor het vogeltje. Maar het is wel het beste, denk ik.”

“Ja, dat denk ik eigenlijk ook.”

3 Bel

"Dag, mijnheer, er zit een snotterbel aan mijn neus."

"Gets, dat is een hele grote en een hele vieze, zeg."

"Gnrrrr, en nou is-t-ie weg."

"Zeg, jongeman, wil je dat wel eens laten. Dat is heel vies."

"Gnrrrrr, en nou is-t-ie er weer."

"Wat zei ik nou! Houd daarmee op. Ik zal je een zakdoek geven."

"Ja, mijnheer."

"Hier snuit je neus! Of moet ik je er soms mee helpen?"

“Nee, mijnheer, dat hoeft niet. Dat kan ik zelf wel.”

“Ik vind het helemaal niet netjes van je. Dit is nu de derde keer dat je hier langskomt in het park. En dan doe je dit.”

“Ik zal het niet meer doen, mijnheer.”

“De eerste keer wilde je me een snoepje geven, weet je nog. En ik zei toen dat ik niet met vreemde kinderen mocht praten. Zie je wel dat ik gelijk had.”

“Hoe bedoelt u?”

“Omdat je nooit weet of een vreemd kind iets stouts wil gaan doen. Zie je nu wel.”

“Nee, mijnheer, ik begrijp het niet?”

“Nou je doet toch stout.”

“Is een snotterbel stout, mijnheer? Maar daar kan ik toch niks aan doen. Dat gaat vanzelf?”

“Natuurlijk gaat dat vanzelf. Maar dan kun je je neus toch gewoon snuiten. Het is vies!”

“Maar waarom dan?”

“Daar moet ik dan naar gaan zitten kijken. Dat is toch niet smakelijk!”

"O, maar dat is toch niet erg?"

"Nou, moet je goed luisteren, kleine man, als je me nog één keer zo iets uithaalt, dan hoeven we elkaar niet meer te zien."

"Vindt u het zo erg?"

"Ja, dat zal je moeder je toch ook wel eens gezegd hebben."

"Mijn moeder zegt een heleboel dingen dat ik ze niet mag doen."

"Luister daar dan maar goed naar. En neem van mij aan dat ze gelijk heeft. Dit kan toch niet!"

"Dus een snotterbel is héél erg?"

"Die snotterbel is niet erg. Dat zei je zelf al. Die kan er niks aan doen. Maar jij moet zorgen dat je hem afveegt en je neus op tijd snuiten."

"Goed mijnheer, ik zal er altijd aan denken. Zijn we nu weer vriendjes?"

"Welja, ik zal voor deze keer over mijn hart strijken. Als je het maar nooit meer doet."

"Ik zal goed oppassen, mijnheer"

“Oei, daar is er weer een.”

“Nou, kleine man, je weet wat je te doen staat.”

“Ja, mijnheer, ik haal mijn neus wel op, dan is-t-ie weg en hoeft u hem niet meer te zien.”

“Nee, nee, nee. Niet ophalen, kleine man. Dat is ook vies! Er zit nog wel een zakdoek in het pakje. Hier.”

“Och, dat hoeft niet, mijnheer. Ik veeg hem wel aan mijn mouw af.”

4 Tand

"Mijn tand zit los!"

"Echt waar?"

"Ja, echt waar. Voel maar. Hij zit helemaal los."

"Tsjonge, laat eens kijken. Kom hier maar eens naast me op de bank zitten."

"Ik denk dat hij eruit gaat vallen."

"Ik voel niet dat hij los zit."

"Ja, het is echt waar. Ik voel het zelf. Kijk maar!"

"Ik zie je handje heen en weer bewegen. Maar dat is je tand toch niet!"

“Maar mijn tand beweegt toch ook! Voelt u dan nog eens.”

“Nou geloof ik dat ik inderdaad iets voel bewegen.”

“Ziet u wel, mijn tand zit los. Moet ik nu naar de tandarts om hem vast te maken?”

“Nee hoor, over een tijdje valt hij er vanzelf uit.”

“Maar, maar dan heb ik een gat in mijn mond!”

“Ja, dan heb je een gat. Maar wees maar niet bang hoor, dan komt er een nieuwe tand.”

“Een nieuwe tand?”

“Ja een grote mensentand. Dan word je een grote jongen.”

“Maar ik bén toch al een grote jongen.”

“Zeker. Maar dan wordt je nóg groter.”

“Moet mijn tand daarom uit mijn mond vallen?”

“Ja, zo gaat dat.”

“Maar waarom dan?”

“Omdat je in plaats van melktanden grote mensentanden krijgt. Die zijn veel sterker en daar kun je beter mee bijten en kauwen.”

“Maar ik kan toch goed bijten en kauwen. Ik eet toch altijd mijn bordje leeg?”

“Met grote mensentanden gaat het nog beter.”

“Maar waarom dan?”

“Omdat ze veel sterker zijn.”

“En doet dat dan pijn?”

“Wat?”

“Als mijn tand eruit valt?”

“Nee, hoor, onder je tand zit al de grote mensentand en die duwt hem er gewoon uit.”

“Wat gemeen!”

“Nee, hoor, dat is niet gemeen. Zo gaat dat nu een keer.”

“En toch vind ik het niet lief van die grote mensentand. Duwt hij mijn tand er gewoon uit?”

“Ja, maar die grote mensentand is toch óók jouw tand.”

“Ik wil helemaal niet dat hij mijn tand eruit duwt! Ik vind het niet eerlijk.”

“Toch gaat het zo. Daar valt niets aan te doen.”

“Echt niet?”

“Nee, je bent geboren zonder tanden; dan krijg je een melkgebit, dan een grote mensengebit en als je heel oud bent dan valt ook dat er soms weer uit.”

“Is dat echt waar? Vallen ze er dan wéér uit. Maar dat is toch niet eerlijk?”

“Nee, maar zo gaat dat.”

“Maar als mijn tand er uitvalt, mag ik hem dan niet bewaren?”

“Dat mag best. Dan stop je hem in een luciferdoosje. Ik denk dat je moeder dat wel goed vindt, hoor.”

“Goed, dan zal ik hem bewaren en in een luciferdoosje stoppen. Voor later.”

“Wat bedoel je daar nou mee?”

“Nou, voor later. Voor als ik héél oud ben.”

“Dat begrijp ik niet.”

“Nou, voor als ik geen tanden meer heb.”

“Maar wat dan?”

“Nou, dan heb ik toch nog mijn melktand.”

5 Verstopt

"Mijnheer, mijnheer."

"Ja, kleine man, waar ben je? Ik hoor je wel, maar ik zie je niet."

"Nee, mijnheer, dat klopt: ik heb me verstopt."

"Maar waar ben je dan?"

"Ik heb me verstopt!"

"Maar waar dan?"

"Dat zeg ik niet."

"Waarom niet?"

"Omdat u dan weet waar ik ben!"

“Maar dat geeft toch niet als ik weet waar je bent!”

“Jawel, dat geeft wel. Want als u weet waar ik ben, dan ben ik niet meer verstopt!”

“Maar als ik weet waar je bent, dan zie ik je toch nog niet?”

“Ja, maar dan kúnt u me toch zien, omdat u weet waar ik ben. Dommerd.”

“Zeg, zeg. Let jij eens op je woorden. En verder: ik wil je helemaal niet zien. Ik wil alleen maar weten waar je bent!”

“En wat doet u dan, als ik zeg waar ik ben?”

“Niks. Dan weet ik gewoon waar je bent.”

“En gaat u me dan niet zoeken?”

“Nee, natuurlijk niet, want dan weet ik toch waar je bent!”

“En als u weet waar ik ben, ben ik dan nog steeds verstopt?”

“Ja natuurlijk!”

“Goed, zal ik u dan maar zeggen waar ik ben?”

“Ja graag. Dat wil ik graag weten.”

"Prima, dan zal ik het zeggen: ik heb me verstopt."
"Maar waar heb je je dan verstopt?"
"Dat zeg ik niet."

IK

II

6 Ik

"Mijnheer, mag ik u iets vragen?"

"Ja, vraag maar, kleine man. Als ik het antwoord weet, zal ik het je geven."

"Waarom ben ik ik?"

"Zeg het nog eens?"

"Nou, gewoon waarom ben ik ik?"

"Bedoel je waarom je jezelf bent?"

"Ja, waarom ben ik ik?"

"Nou, dat is toch niet zo moeilijk: ik ben toch ook ik?"

"Ja, mijnheer, maar hoe kan dat?"

"Ja, je hebt gelijk: jij bent ik en ik ben ook ik."

"Ziet u wel, mijnheer, dat is toch raar?"

"Ik zal het je uitleggen. Kijk, ik teken een streepje in het zand. Dat ben jij. Akkoord?"

"Goed!"

"En ik teken nog een streepje in het zand. Hier, zo. Dat ben ik. Ook akkoord?"

"Ja."

"En nu zie je dus twee streepjes in het zand: jij en ik."

"Ik zie twee streepjes. Eentje hier en eentje daar."

"En het ene streepje zegt ik tegen zichzelf en het andere streepje zegt óók ik tegen zichzelf. Maar ze zeggen jij tegen elkaar. Zo zit dat."

"Maar streepjes kunnen helemaal niet praten, mijnheer. Alleen mensen kunnen toch praten!"

"Tja, dat is nou ook weer waar. Zullen we dan gewoon doen alsof die streepjes mensen zijn?"

"Ja, dat wil ik wel, maar een streepje is toch een

streepje en geen mens?"

"Goed, vergeet het maar. Ik zal het je op een andere manier uitleggen! Luister."

"Mijnheer?"

"Ja?"

"Waarom is een streepje eigenlijk een streepje?"

"Nou, zeg, dat is een slimme vraag. Het is precies de oplossing!"

"O, ja?"

"Weet je waarom een streepje een streepje is?"

"Nee."

"Gewoon, omdat we dat zo noemen."

"Oh."

"En zo noem ik mezelf ik en noem ik jou jou. Snap je?"

"Tsjonge. Maar ik noem mezelf toch ook ik?"

"Precies. Lastig hè."

"Ja, mijnheer, ik vind het héél moeilijk."

"Dat is het ook. Maar misschien begrijp je het zo: als we over onszelf praten noemen we onszelf ik, maar

als we over elkaar praten zeggen we je of u. Snap je?”

“Ik denk het wel, mijnheer.”

“Daar ben ik blij om.”

“Ja, ik snap het: ik ben ik en u bent ook ik, maar ik ben niet ook u.”

7 Boos

"Ik ben boos."

"Hij is boos."

"Ik wil niet dat u zegt dat ik boos ben."

"Maar je zegt zelf dat je boos bent, kleine man!"

"Dat vind ik niet leuk. Ik ben boos."

"Ik zie echt wel dat je boos bent, hoor."

"Dat moet u niet zeggen. U moet me alleen laten."

"Ik moet niets. Eigenlijk vind ik het jammer dat je boos bent."

"Nou, ik zeg niks meer."

"Ik vind het niet leuk als je boos bent. Kan ik je niet helpen?"

"Ja, laat me alleen. U moet me alleen laten, mijnheer."

"Maar als ik weg ga, kan ik je toch niet helpen?"

"Ga weg! Ga weg!"

"Zal ik je aan het lachen maken?"

"Ik wil niet lachen. Ik ben boos en u moet weggaan."

"Kijk, ik trek een gek gezicht."

"Ik kijk tóch niet."

"Ik vind het niet leuk dat je niet kijkt, kleine man. Ik doe echt mijn best."

"Nou het helpt toch niet. Ik ben boos!"

"Dat vind ik heel erg jammer."

"Nou, ik niet. Ik vind het helemaal niet jammer."

"Ik trek een gek gezicht voor jou en dan ga jij snauwen. Dat vind ik nou niet leuk."

"O, vindt u dat niet leuk? Nou, ik vind het anders wél leuk!"

"Dat is helemaal niet leuk!"

“Nou, ik vind het echt wel leuk. Het is zelfs grappig.”

“Nee. Ik vind dat erg lelijk van je.”

“Ach, mijnheer, het is toch eigenlijk best wel om te lachen.”

“Ik vind het niet grappig.”

“Nou, ik moet er wel om lachen, mijnheer.”

“Je bent een vervelend ventje!”

“Bent u nou boos?”

“Ja, ik ben boos.”

“Hij is boos.”

8 Koekepeer

“Dag, mijnheer, daar ben ik weer.”

“Dag, kleine man, die alles kan.”

“Dag mijnheer, de koekepeer.”

“Waarom zeg je dat nu?”

“Omdat u zegt: ‘Dag, kleine man, die alles kan’.”

“O, ik begrijp het. Je bedoelt, omdat het rijmt.”

“Ja, het rijmt.”

“Dat klopt. Maar ik ben toch geen koekepeer.”

“Dat is waar, mijnheer.”

“Kijk, nu rijmt het weer.”

“Hi, hi.”

“Ja, maar ik ben toch echt geen koekepeer.”

“Nee mijnheer, u bent geen koekepeer. U bent een mijnheer.”

“Kijk, dat waardeer ik zeer.”

“Dag mijnheer, de koekepeer. Tot de volgende keer.”

AC H

"Ik denk dat jij al héél goed kan rekenen, kleine man!"

"Oh ja, mijnheer?"

"Ja, hoor dat denk ik wel."

"Denkt u dat echt?"

"Ja. Zal ik het je laten zien?"

"Goed."

"Hoeveel is drie en vijf?"

"Acht."

"Hoeveel is vier en vier?"

“Acht.”

“Hoeveel is zeven en één?”

“Acht.”

“Hoeveel is tien min twee?”

“Acht.”

“Hoeveel is zes en twee?”

“Acht.”

“Hoeveel is negen min een?”

“Acht.”

“Hoeveel is zestien min acht?”

“Acht.”

Hoeveel is zesennegentig min achtentachtig?”

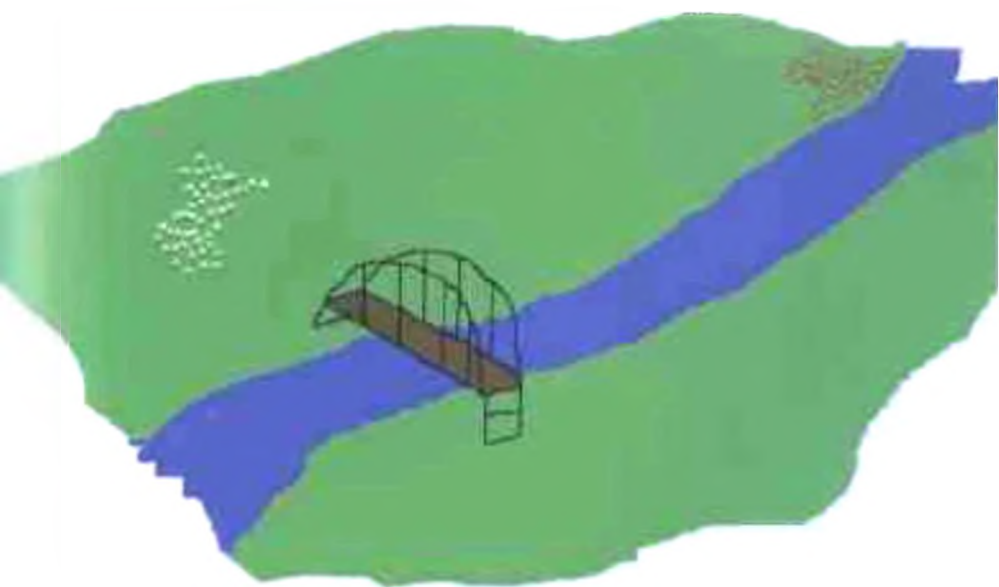
“Acht.”

**Hoeveel is tweeduizenddriehonderdvijfendertig min
tweeduizenddriehonderdzevenentwintig?”**

“Acht.”

“Zie je wel.”

“Ach.”

10 Doekje

"Dag mevrouw, wat hebt u een mooi zwart doekje op uw hoofd."

"Vind je dat? Nou, dankjewel, hoor. Ik vind het lief van je dat je dat zegt."

"Ja, maar het is echt wel waar. Ik vind het een heel mooi doekje. Hebt u dat altijd op?"

"Eigenlijk wel. Altijd."

"En heeft u ook zwarte haren. Of weet u dat dan niet?"

"Ja, hoor, dat weet ik wel. Ze zijn pikzwart."

"Waarom verstopst u ze onder uw doekje?"

“Dat is gewoon zo. Ik heb nu eenmaal altijd een doekje om mijn hoofd.”

“Omdat u het anders koud heeft?”

“Nee, koud heb ik het niet.”

“Maar waarom dan? Ik zou wel uw haren willen zien. Ze zijn vast heel mooi.”

“Daar heb je weer gelijk. Ze zijn lang en zwart.”

“Oh!”

“Maar ik moet nu gaan.”

“Waar gaat u dan naar toe?”

“Jij stelt wel veel vragen. Dat is toch eigenlijk niet zoals hoort.”

“Nee, dat zegt mijn moeder ook steeds. Maar die heeft niet altijd een doekje op haar hoofd.”

“Nee, niet alle vrouwen hebben een doekje om hun hoofd.”

“Maar waarom heeft u dan wél een doekje op uw hoofd?”

“Dat zei ik je al, kleine alles-willen-weter, dat is een gewoonte.”

“Wat is dat een ‘gewoonte’?”

“Nou, dat is iets wat je altijd doet. Bijvoorbeeld als je altijd voor het slapen je tanden poetst. Dat doe jij toch wel?”

“Ja mevrouw, ik poets altijd mijn tanden voor het slapen. Dat moet van mijn moeder.”

“Zie je wel. Dat is dus een gewoonte. Maar ik stap nu echt op.”

“O, begrijp ik het. Het is dus een gewoonte dat u een doekje op uw hoofd heeft?”

“Ja, dat is een gewoonte.”

“En waarom heeft u een gewoonte een doekje op uw hoofd?”

“Gewoon, omdat de mensen bij wie ik leef dat allemaal hebben.”

“Allemaal?”

“Nou nee, toch niet allemaal. De mannen en de kinderen niet. Alleen de vrouwen hebben een doekje om hun hoofd. Maar zullen we afspreken dat je nog één vraag mag stellen en dat ik dan echt weg ga?”

“Goed, mevrouw, mijn moeder heeft gezegd dat ik moet luisteren naar grote mensen.”

“Dat is helemaal waar en ik ben blij dat je dat zegt.”

“Eh, nog één vraag. Dat is echt wel moeilijk.”

“Nou, als je géén vraag hebt, is het natuurlijk ook goed.”

“Eh, heeft u altijd hetzelfde doekje op uw hoofd?”

“Nee, ik heb verschillende doekjes. Elke dag heb ik wel een ander doekje om mijn hoofd.”

“En zijn ze allemaal zo mooi?”

“Ja, ik vind van wel.”

“Maar het doekje nu is wel het allermooiste.”

“Dankjewel, hoor. Dag, hoor.”

“Dag mevrouw met altijd het doekje op uw hoofd.”

11 Hoedje

“Dag, mijnheer, waar is die mevrouw nou?”

“Welke mevrouw?”

“Die mevrouw van vorige keer?”

“Welke mevrouw van vorige keer?”

“Die mevrouw met dat doekje op haar hoofd?”

“Ik weet niet over wie je het hebt, kleine man.”

“De vorige keer, toen u er niet was.”

“Wat was er toen?”

“Toen zat hier een mevrouw.”

“Oh, nu snap ik het.”

“Ja, een mevrouw met een doekje op haar hoofd.”

“Wat is dat toch met dat doekje?”

“Die mevrouw zei dat ze altijd een doekje op haar hoofd heeft.”

“Geen hoedje?”

“Nee, een doekje! En toen heb ik haar gevraagd waarom.”

“Waarom wat?”

“Dat ze altijd een doekje op haar hoofd heeft. Daarom.”

“O, dan is ze een moslim.”

“Wat is ze dan?”

“Een moslim. Vroeger noemde je dat ook wel een Mohammedaan.”

“O, o.”

“Ja, ja, wij weten het ons zelf altijd wel lekker moeilijk te maken, hè, kleine man. Dat komt nu van al je vragen. Maar nee, het klopt. Ze is nu blijkbaar niet hier. Heb je met haar gepraat?”

“Ja, dat ze altijd een doekje op haar hoofd heeft. Een

héél mooi doekje.”

“En vind je het jammer dat ze er nu niet is?”

“Ja, héél jammer.”

“En waarom dan?”

“Omdat ik haar dan kon vragen waarom een, eh, mohama dame altijd een doekje op haar hoofd heeft.”

“Dat heeft te maken met haar godsdienst. En het is Mohammedaan. Een Mohammedaan gelooft in een bepaalde godsdienst. En als je een vrouw bent en in die godsdienst gelooft, dan moet je een doekje om je hoofd.”

“O, nou begrijp ik het. Maar dát heeft ze helemaal niet gezegd.”

“Wat?”

“Dat het moet. Dat ze altijd een doekje om haar hoofd moet.”

“O, nee, wat zei ze dan?”

“Dat ze altijd een doekje om haar hoofd hééft.”

“Nou dat heb jij wel heel erg goed in de gaten, klei-

ne man. Dus ze wíl gewoon een doekje om haar hoofd.”

“Ja. Maar dat is héél erg jammer, mijnheer.”

“Wat?”

“Ze zei dat ze héle mooie haren heeft en die kunnen we dan nooit zien.”

“Dus een hoedje was eigenlijk veel beter geweest.”

“Ja, het is heel erg jammer. Een hoedje was véél beter geweest.”

12 Klok

“Mijnheer, hoe laat is het?”

“Wil je dat graag weten?

“Ja, mijnheer, want ik moet om vijf uur thuis zijn.”

“Zo, zo, om vijf uur?”

“Ja mijnheer, ik mocht een half uurtje in het park spelen van mijn moeder.”

“Zei je moeder dat?”

“Ja, mijnheer! Ze zei: “Maar dan ben je wel om vijf uur thuis, hoor. Afsproken?” En toen zei ik: Dat is goed.”

“Dus je hebt een afspraak met je moeder, kleine man.”

“Ja.”

“En aan een afspraak moet je je houden, nietwaar?”

“Dat doe ik ook, mijnheer. Altijd.”

“Dat vind ik heel mooi van je. Kun je al klok kijken?”

“Natuurlijk.”

“Nou, kijk dan maar eens op mijn klokje.”

“Goed.”

“Zie je: de kleine wijzer staat op de 5 en de grote op de 1. Weet je nu hoe laat het is?”

“Ja, dan is het al héél laat.”

“Ja het is zelfs al vijf uur geweest. Het is vijf minuten over vijf.”

“O, jé. Dus ik moet opschieten?”

“Ja, als je je aan je afspraak wilt houden, moet je echt opschieten.”

“Gelukkig is het maar een klein stukje naar huis. Een paar minuutjes.”

“Ga je dan nog op tijd komen, denk je?”

“Ik denk het niet, eigenlijk.”

“En je afspraak dan?”

“Misschien als ik héél hard ren?”

“Nee, ik ben bang dat dat niet gaat helpen. De klok gaat echt niet terug.”

“Maar wel als u aan de wijzer draait.”

“Ja, dat klopt. Maar zal je moeder dan ook denken dat het nog geen vijf uur is?”

“Dat denk ik wel.”

“Is dat zo? Maar als ik mijn klok terugdraai, dan verandert de klok bij jou thuis toch niet?”

“Nee, maar ik kan dan toch zeggen dat ik bij u op de klok heb gekeken en dat het toen nog niet vijf uur was?”

“Ja, dat kan zeker. Maar vind je dat wel eerlijk?”

“Natuurlijk is dat eerlijk, want dan is het toch nog niet vijf uur op uw klok.”

“Daar heb jij weer gelijk. Maar ben je dan wel op tijd thuis?”

“Nee, dat denk ik niet.”

"En waarom zou ik mijn klok dan terugdraaien?"

"Omdat ik dan op tijd ben weggegaan."

"Zo jij bent me een slimmerik. Maar toch niet echt, want door met mij te blijven praten wordt het alleen maar later."

"Dat is waar, maar misschien kunt u uw klok dan nóg ietsje verder terugdraaien."

"Tja, zo blijven we natuurlijk wel bezig. Waarom zou ik al die moeite doen?"

"Omdat ik het met mijn moeder heb afgesproken."

"En aan die afspraak wil je je houden?"

"Ja, mijnheer, die wil ik graag houden."

"Waarom?"

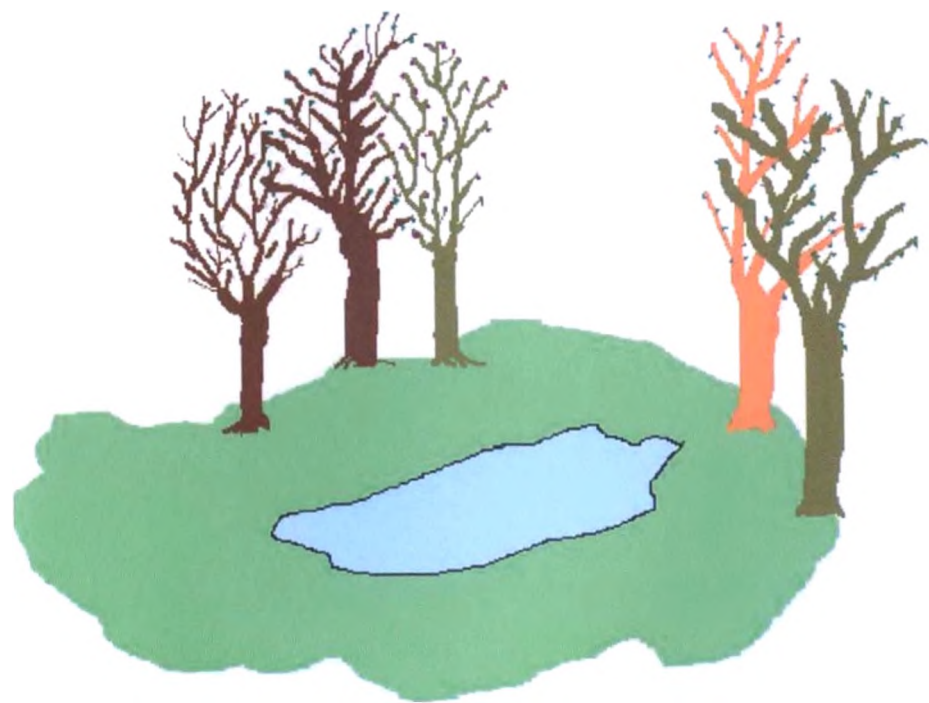
"Anders mag ik morgen van mijn moeder niet in het park spelen."

"En kom je dan morgen weer naar mij toe, als je denkt dat het te laat is."

"Nee, mijnheer, dat zal ik niet doen."

"Echt niet?"

"Echt niet, mijnheer. Afgesproken?"

13 Dik

“Kijk eens, mijnheer.”

“Zo, zo, kleine man, dat ziet er lekker uit.”

“Ja, dat is een ijsje!”

“Een heel lekker ijsje mag je wel zeggen. En het is nog een flinke knots ook, zie ik wel. Dat zal wel erg smakelijk zijn.”

“Mmmm.”

“En dat eet je hélemaal op. Dat zal je buikje ook wel lekker vinden, hé.”

“Mmmm.”

“En eet je nu vaak ijsjes?”

“Mmmm. Soms.”

“Hoe vaak is dat 'soms'?”

“Ongeveer denk ik wel een paar keer per week.”

“Hoeveel is dat dan 'een paar keer'? Is dat twee keer per week”

“Nee, ik denk wel ietsje meer.”

“Vier keer per week?”

“Ja, ik denk zeker wel vier keer per week. En als het warm is misschien wel een keer per dag of misschien wel twee keer. Maar dan alleen als het erg heet is en we bij het zwembad zijn. Of aan zee.”

“Zo, zo, ik zie wel dat jij een lekkerbek bent.”

“Ja, maar in de zomer eet ik vaker een ijsje dan in de winter. Want dan is het koud.”

“Ja, koud van buiten, koud van binnen. Dus in de winter geen ijsjes?”

“Nou af en toe, maar dan eet ik wel andere dingen dan in de zomer.”

“Snoep zeker. Dus in de zomer eet je niet zoveel

snoep als in de winter?”

“Mmmmm. Nou toch ook wel.”

“Dus je houdt wel van snoepen?”

“Ja, dat is erg lekker.”

“En word je daar dan niet te dik van?”

“Nee, hoor. Ik ben niet zo dik, maar ik ben wel al groot.”

“Ja, dat kun je wel zeggen, jij bent al heel erg groot. In de lengte en in de breedte.”

“Mijnheer?”

“Ja.”

“Weet u hoe laat het is?”

“Ga je me weer vragen om de klok achteruit te zetten?”

“Nee hoor, echt niet. Maar ik moet wél op tijd thuis zijn.”

“Ja, dat ken ik van je. Nou wees blij, je hebt nog genoeg tijd. Het is pas half vijf.”

“Nou, dan moet ik vlug weg.”

“Zo, zo, waarom die haast?”

“We eten vandaag patat met kip en appelmoes. En dat is héél erg lekker.”

14 Groen

“Het is groen, kleine man.”

“Wat is groen?”

“Zie je dat mannetje? Daar boven op die paal?”

“Nee.”

“Daar, aan de overkant. Op die paal, daar.”

“Waar?”

“Kijk dan toch! Daarboven.”

“O, daar.”

“Ja. En zie je dat het groen is?”

“Ja, het is een groen mannetje.”

“En wat doet dat mannetje?”

“Dat mannetje dat doet niks”

“Zie je de beentjes van dat mannetje?”

“Ja, dat zijn groene beentjes.”

“En wat doen die beentjes?”

“Die beentjes die doen niks.”

“Jawel, die beentjes die lopen.”

“O, is het dat?”

“Ja, en dus lóópt dat mannetje.”

“O, lóópt dat mannetje?”

“Ja, dat mannetje loopt. En als het groen is, dan mag je dus lopen.”

“Waarom mag je lopen, als het groen is?”

“Dan is het veilig.”

“O, is het dan veilig?”

“Ja, dan rijden de auto's niet en kun je oversteken.”

“Dus we mogen oversteken?”

“Ja. Vlug dan.”

“Het groene mannetje is weg. Waar is het nou?”

“Potverdorie. Dat komt er nou van.”

“Waarvan?”

“Nu kunnen we nóg niet oversteken.”

“Maar waar is het groene mannetje naar toe gegaan?”

“Weg. Nu staat er een rood mannetje. Zie je dat?”

“Ja.”

“En wat doet dat rode mannetje?”

“Niks. Mogen we nu oversteken?”

“Nee, nu mag je niet oversteken.”

“Waarom niet?”

“Dat is niet veilig.”

“Maar waarom is het niet veilig?”

“Omdat er dan auto's aankomen.”

“Maar er kómen helemaal geen auto's aan.”

“Nee, maar er kúnnen auto's aankomen.”

“Maar dan kunnen we toch wel oversteken, als er geen auto's aankomen?”

“Nee, dat mag niet, want er staat een rood mannetje.”

“Maar waarom staat er dan een rood mannetje? Er

komen toch geen auto's aan?"

"Dat is waar. Maar het mag niet. Dat moet je goed onthouden."

"Goed dan, ik zal het onthouden, mijnheer. Zullen we nu oversteken?"

"Nee, dat zei ik toch. Dat mag niet!"

"Maar er staat toch een groen mannetje?"

15 Slapen

“Ga je lekker slapen?”

“Weet ik niet!”

“Hoe voelt dat, als je slaapt?”

“Lekker. Ik vind slapen lekker.”

“Maar waarom vind je slapen lekker?”

“Dan heb ik mijn ogen dicht.”

“Doe je ogen eens dicht.”

“Ja.”

“Slaap je nu?”

“Nee, ik heb mijn ogen dicht.”

“Maar slaap je dan niet?”

“Nee.”

“Maar je hebt je ogen toch dicht.”

“Ja.”

“Doe je ogen eens open.”

“Goed.”

“Slaap je nu?”

“Nee, gekkerd, ik heb mijn ogen toch niet dicht.”

“Doe eens één oog dicht.”

“Goed.”

“Slaap je nu dan?”

“Nee, ik heb toch nog een oog open.”

“Doe je andere oog dan ook eens dicht.”

“Ja.”

“Slaap je nu?”

“Hij slaapt.”

voor kinderen